

Editor: Anca EFTIME

Redactori: Raluca MIHESAN, Cristina JINGA, Anca EFTIME

Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

SUMMER DAYS AND SUMMER NIGHTS

Copyright © 2016 by Stephanie Perkins

Head, Scales, Tongue, Tail. Copyright © 2016 by Leigh Bardugo.

The end of Love. Copyright © 2016 by Nina LaCour.

Last Stand at the Cinegore. Copyright © 2016 by Libba Bray.

Sick Pleasure. Copyright © 2016 by Francesca Lia Block.

In ninety minutes, turn north. Copyright © 2016 by Stephanie Perkins.

Souvenirs. Copyright © 2016 by Tim Federle.

Inertia. Copyright © 2016 by Veronica Roth.

Love is the Last Resort. Copyright © 2016 by Jon Skovron.

Good Luck and Farewell. Copyright © 2016 by Brandy Colbert.

Brand new Attraction. Copyright © 2016 by Cassandra Clare, LLC.

A Thousand Ways this could all go wrong. Copyright © 2016 by Jennifer E. Smith Inc.

The map of tiny Perfect Things. Copyright © 2016 by Lev Grossman

Interior illustrations by Jim Tierney

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-29-1

București, 2017

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează

Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Zile și nopți de vară : 12 povestiri de dragoste / Francesca Lia Block, Libba Bray, Cassandra Clare, ... ; trad. din engleză și note de Irina Stoica. — București : Epica, 2017

ISBN ISBN 978-606-8754-29-1

I. Block, Francesca Lia

II. Bray, Libba

III. Clare, Cassandra

IV. Stoica, Irina (trad.)

821.111

12 POVESTIRI DE DRAGOSTE

Ediție coordonată de

STEPHANIE PERKINS

Traducere din limba engleză și note de
IRINA STOICA

București, 2017

Pentru Jarod, cel mai bun prieten
și iubirea mea adevărată

CUPRINS

CAP, SOLZI, LIMBĂ, COADĂ LEIGH BARDUGO	7
SFÂRȘITUL DRAGOSTEI NINA LACOUR	41
ULTIMUL FILM DE LA CINEGORE LIBBA BRAY	72
PLĂCERI BOLNAVE FRANCESCA LIA BLOCK	116
ÎN NOUĂZECI DE MINUTE, LUAȚI-O SPRE NORD STEPHANIE PERKINS	136
SUVENIRURI TIM FEDERLE	176
INERȚIE VERONICA ROTH	207
DRAGOSTEA E ULTIMA OPRIRE JON SKOVRON	243
MULT NOROC ȘI DRUM BUN! BRANDY COLBERT	286
CEA MAI NOUĂ ATRACȚIE CASSANDRA CLARE	322
O MIE DE LUCRURI CARE AR PUTEA MERGE PROST JENNIFER E. SMITH	355
HARTA LUCRURILOR PERFECTE LEV GROSSMAN	389

CAP, SOLZI, LIMBĂ,
COADĂ

LEIGH BARDUGO

CAP

Circulau multe zvonuri pe seama lui Annalee Saperstein și mulți credeau că știu de ce venise în Little Spindle, dar varianta preferată a lui Gracie era povestea cu valul de căldură.

În 1986, New Yorkul a îndurat o vară atât de cumplită, încât oricine și-a putut permite să părăsească orașul n-a stat pe gânduri. Asfaltul se înmuiase de căldură, un bărbat a fost găsit mort în cadă, cu un ventilator electric pe jumătate scufundat în apă, pe genunchii lui păroși, iar rețeaua de curent pâlpâia continuu ca un felinar antiinsecte bombardat de fluturi de noapte. În cartierul Upper West Side, prin locuințele de deasupra patiseriilor și a magazinelor de delicatese, a halelor Woolworth și a pieței Red Apple, oamenii dormeau neînveliți, se amăgeau sugând din batiste umplute cu gheață pisată și deschideau larg ferestrele, rugându-se pentru o cât de mică adiere. Iată de ce, când, într-o noapte fierbinte de iulie, râul Hudson și-a ieșit din matcă și a

pornit-o aiurea, de capul lui, a găsit fereastra lui Ruth Blonsky proptită să stea deschisă cu o cutie turtită de pantofi Candie's.

În după-amiaza aceea, Ruth ieșise cu prietenii ei în parcul Riverside, îmbrăcată într-o rochie portocalie de mătase, la origini, o cămașă de noapte vintage pe care o vopsise fără prea mare succes, și mâncase înghețată de lămâie. De mai multe zile se anunțase că avea să plouă, dar pătura neagră de nori se încăpățâna doar să plutească deasupra orașului, fără să lase să cadă nici măcar un strop. Transpirând prin toți porii, Ruth se aplecase peste balustradă și privise râul negru, asemenea norilor care se reflectau pe suprafața lui, și avusese strania senzație că o privea ceva din străfundul apei.

Atunci, un strop de înghețată de lămâie cursese din lingurița roz, făcând-o pe Ruth să tresară când simți atingerea rece pe încheietură, în același timp ce prietena ei, Marva Allsburg, strigase:

— Mergem la magazinul Jaybee să ne uităm la discuri!

Ruth își linsese stropul de înghețată de pe mână și își luase gândul de la râu.

Dar mai târziu, în aceeași noapte, când se trezise cu cearșafurile ude de nădușeală și făcute ghemotoc la capul patului, primul lucru la care se gândise fusese dăra aceea dulce și lipicioasă. Adormise îmbrăcată, iar rochia i se lipise de abdomen. Sub mătasea fină, trupul ei ardea, purtând amintirea vagă a unor vise bânuite de zeul râului, o creatură musculoasă, cu sclipiri verzi și albastre pe piele. Simțea un sărut proaspăt pe buze și mintea îi era încețoșată, ca ieșită prea repede la suprafață de la mare adâncime. Îi luase mult până când simțurile i se deșteptaseră, până când putuse să simtă mirosul de beton ud, să audă zgomotul făcut de stropii de ploaie pe asfalt: în sfârșit, începuse să plouă. Seceta se terminase.

Nouă luni mai târziu, Ruth născuse o fetiță, cu ochii verzi și alge în loc de păr. Când soțul lui Ruth o dăduse afară, înjurând-o în engleză și în poloneză și blestemându-l pe portoricianul cu care Ruth se dusesese la balul de absolvire, Annalee Saperstein fusese cea

care îi oferise adăpost, ignorând vorbele vecinilor îngroziți. Annalee lucra pe atunci la o spălătorie non-stop, la intersecția dintre străzile West Seventy și Ninth. Nimeni nu știa când dormea Annalee, pentru că, de fiecare dată când treceai pe acolo, o puteai vedea stând în spatele tejghelei, dezlegându-și integramele sub lumina fluorescentă, în timp ce mașinile de spălat mergeau neîntrerupt, la orice oră din zi și din noapte. Joey Pastan jurase că, odată, când o bodogănisese pe Annalee că nu voise să-l primească fiindcă n-avea bani, mașinile de spălat mărâiseră la el, așa că nu mira pe nimeni că Annalee o credea pe Ruth Blonsky. Și nimeni nu îndrăznise să intervină, atunci când Annalee îl întâlnise pe tatăl lui Ruth, la coadă la măcelărie, și îl lovise cu plasa de carne peste piept, spunându-i că nu e de joacă cu spiritele râului.

Fetița lui Ruth refuza să bea lapte și se mulțumea doar cu apă sărată și kilograme întregi de creveți, scoici și pești, livrate în lăzi la apartamentul înghesuit al lui Annalee. Dar se pare că stilul ăsta de viață i-a priit, pentru că fetița cu ochi verzi s-a transformat într-o tânără incredibil de frumoasă care, într-o zi, în timp ce mergea liniștită pe stradă, a fost abordată de un agent de la o companie de fotomodele. Deveni curând un model faimos, adorat de toți pentru buzele pline și mersul fluid, și reuși să îi cumpere mamei ei un apartament luxos pe Park Avenue, pe care îl decorară cu tablouri înfățișând flori de deșert și albi de izvoare secate. Îi dădură și lui Annalee o sumă frumușică de bani, astfel încât ea renunță la slujba de la spălătorie și se mută în Little Spindle, unde își deschise un mic restaurant, *Regina lactatelor*, RL cum îl prescurtau localnicii.

Asta era doar una dintre poveștile despre cum Annalee Saperstein ajunsese în Little Spindle. Era preferata lui Gracie, pentru că i se părea că are un oarecare sens. De ce altceva și-ar cumpăra Annalee toate acele numere italiene și franțuzești din *Vogue*, când nimeni n-o văzuse niciodată îmbrăcată în altceva în afară de rochii de poliester și încălțată cu sandale și șosete?

Se spunea că Annalee *știa* anumite lucruri. Tocmai de aceea, Donna Bakewell venise la ea, când terrierul ei fusese lovit de o mașină și Donna nu mai reușea să-și revină — nu se mai putea opri din plâns, nu mai putea să doarmă, să își cumpere o conservă de mazăre de la magazin sau să răspundă la telefon. Cine o suna auzea la celălalt capăt al firului doar niște suspine tragice. Dar, prin cine știe ce miracol, o simplă discuție cu Annalee reușise ce atâtia doctori încercaseră în zadar: Donna se liniștise și lacrimile îi secaseră definitiv. Tot de aceea, atunci când Jason Mylo nu-și putea scoate din cap că fosta lui soție îi blestemase noua camionetă, fusese văzut furișându-se în miez de noapte la RL, s-o vadă pe Annalee. Și tot de aceea, atunci când văzuse ceva ce semăna foarte mult cu un monstru marin tăind apele lacului Little Spindle, Gracie Michaux se duse și ea la Annalee.

Gracie stătea pe o stâncă din ceea ce îi plăcea să considere că era golful ei, o plajă ascunsă de lume, pe care nimeni nu părea s-o știe sau s-o bage în seamă. Era un loc prea umbros pentru cei care voiau să se bronzeze și prea neprietenos cu turiștii care invadau zona ca niște ulii, în plin sezon: nu erau nici mese de picnic, nici leagăne, nici șezlonguri. Arunca pietricele în apă, încercând să-și distragă atenția de la coaja de pe genunchi — nu voia să și-o rupă, ca să arate bine în pantalonii scurți pe care îi tăiasse și mai mult când împlinise paisprezece ani —, dar uită imediat de plan când auzi un zgomot ciudat și văzu nu una, nu două, ci trei cocoșe care ieșiră la suprafața apei albastre, ca un mic lanț de munți sclipitori, pentru numai o clipă și apoi dispărând, urmate de — mintea lui Gracie refuza să creadă, dar în același timp stăruia vehement — o coadă lovind apa.

Gracie se târî pe plajă până ajunse în pădure și de-abia acolo fu în stare să se ridice în picioare. Inima îi bătea cu putere, dar își ținea respirația, așteptând ca apele să se despartă, ca monstrul să iasă pe plajă sau, oricum, să se întâmpale ceva. Nu se întâmplă nimic. Simțea în gură gust de sânge, căci își mușcase limba de teamă.

Scuipă o dată, se sui pe bicicletă și pedala cât putu de repede pe potecile pline de praf până când ajunse în oraș. Coapsele îi ardeau de la efort, restul trupului îi ardea de emoție.

Nu avu mult de mers, pentru că Little Spindle era un oraș mic. Avea un singur magazin mai acătării, o singură benzinărie, unde era și singurul bancomat, o clinică veterinară, niște magazine de suveniruri și o clădire mai mare, care acum adăpostea biblioteca, după ce biblioteca din Greater Spindle fusese inundată, în urmă cu câțiva ani. Spre deosebire de Greater Spindle, în Little Spindle nu se construiseră apartamente și vile luxoase, doar câteva cabane de închiriat și un motel, Spindrift. Deși lacul era aproape la fel de mare ca acela din Greater Spindle și plajele erau chiar mai curate, nimeni nu venea aici — exista ceva ce alunga orice turist.

Lacul arăta bine de la depărtare, printre pini, sclipea sub razele soarelui ca un magazin de bijuterii prețioase. Dar, cu cât te apropiai mai mult, zâmbetul îți pierdea de pe buze. Când ajungeai în dreptul lui, deja ți se strica toată buna dispoziție. Încercai să te convingi că poate merită să te duci pe plajă, că poate o să găsești niște leagăne. Dar cum dădeai drumul frânghiei care funcționa pe post de balustradă și nu mai era nimic care să te protejeze, îți dădeai seama ce mare greșeală ai făcut. Dacă ai fi căzut în lac, nu te-ar mai fi salvat nimeni, niciodată. Ai fi fost înghițit nu de o apă liniștită, ci de o gură amenințătoare, neagră, înfometată. Unii păreau imuni la atmosfera care plutea în Little Spindle, dar cei mai mulți nici nu îndrăzneau să calce pe aici.

Singurul lucru care părea să prospere era *Regina lactatelor*, deși mai era un restaurant asemănător foarte aproape și mult mai mare. Nimeni nu știa de ce Annalee alesese să-și deschidă o afacere în Little Spindle. Cu excepția ei.

Gracie nu se duse direct la RL, în ziua aceea, mai zăbovi puțin. De fapt, se duse direct acasă, își aruncă bicicleta pe peluza din față și se opri doar când puse mâna pe clanță. Lui Eric și mamei sale le plăcea să-și petreacă duminicile în curtea din spate, moțâind pe

șezlonguri de plastic, ținându-se de mână ca două cârțițe. Amândoi munciau din greu la spitalul din oraș, așa că se bucurau de orice minut de somn.

Gracie stătu nemișcată câteva clipe, cu mâna pe clanță. Ce ar fi putut să-i spună mamei ei? Mama ei, care părea mereu obosită și îngrijorată, chiar și când dormea. Pe malul lacului, fusese din nou copil, dar nu trebuia să uite că avea paisprezece ani împliniți. Trebuia să se comporte ca atare.

Se urcă din nou pe bicicletă și începu să pedaleze încet, fără vreo direcție anume, gândindu-se la ce se întâmplase. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai confuză, de parcă toată siguranța i se evaporă prin pori cu fiecare strop de transpirație. Ce văzuse cu adevărat? Să fi fost un pește? Mai mulți pești? Dar o forță înteroară o conduse spre RL, pentru că se trezi dându-se jos de pe bicicletă în parcare plină a restaurantului.

Annalee Saperstein stătea la masă, ca de obicei, făcând întregime, cu un parfait de unt de arahide pe jumătate topit înaintea ei. Gracie o știa pe Annalee doar din auzite și nu vorbea cu ea decât atunci când mama ei o trimitea s-o invite la cină. „E bătrână și singură”, spunea mama lui Gracie. „Nu pare s-o deranjeze asta.” Mama ei își flutura degetul în aer de parcă ar fi dirijat o orchestră invizibilă. „Nimănui nu-i place să fie singur, Gracie.” Gracie încerca să nu-și dea ochii peste cap. Încerca din răputeri.

Acum, se așază pe scaunul roșu de lângă Annalee și întrebă:

— Știi ceva despre Idgy Pidgy?

— *Bună* și ție, spuse Annalee bosumflată, fără să-și ia ochii de la întregime.

— Scuze, zise Gracie.

Se gândi să-i povestească ce început de zi straniu avusese, dar se hotărî că era mai bine să abordeze altfel problema.

— Ce mai faci?

— Încă n-am murit. Dar tu ai muri dacă ai folosi un pieptăn, din când în când?

— N-are rost, spuse Gracie, încercând să-și aranjeze părul în coadă. Părul meu nu mă ascultă niciodată. Deci, ce știi despre monstrul din lac? Întrebă, după câteva secunde.

Știa că nu era prima care spunea că văzuse ceva în apele lacului. Mai mulți pretinseseră că au văzut un monstru prin anii '60-'70, dar mama lui Gracie zicea că era din cauza drogurilor. Primăria chiar încercase să profite de pe urma poveștilor și denumise monstrul Idgy Pidgy — „Micul monstru din Little Spindle”. Chiar desenaseră un șarpe de mare prietenos, cu ochii mari, pe plăcuța cu BINE AȚI VENIT ÎN LITTLE SPINDLE, de la intrarea din oraș. Nu prinsesese, dar încă se mai putea vedea conturul lui pe plăcuță. În urmă cu câteva ierni, cineva desenase un falus enorm peste el. În cele trei zile cât le luase celor de la primărie să se sesizeze, părăsise că Idgy Pidgy făcea sex cu ultimul E din LITTLE SPINDLE.

— Te referi la Loch Ness¹? Întrebă Annalee, uitându-se pe deasupra ochelarilor. Ți-ai ars pielea.

Gracie dădu din umeri. Mereu era arsă de soare, tocmai se recupera sau era pe punctul de a se arde din nou.

— Nu, mă refer la monstrul din lacul nostru!

Nu era ca acela din Loch Ness, arăta cu totul altfel. De fapt, era destul de asemănător cu monstrul tolmăc de pe plăcuță.

— Întrebă-l pe puștiul ăla.

— Care puști?

— Nu știu cum îl cheamă. Puștiul care vine vara. Vine aici în fiecare zi, pe la patru, și își cumpără înghețată cu jeleu de cireșe.

— E oribilă! se strâmbă Gracie.

— Mulți își pun jeleu de cireșe peste înghețată, spuse Annalee.

— Cum arată?

— E slab, are un ghiozdan mov și părul alb.

Gracie se afundă în scaun, dezamăgită.

— Eli?

¹ Lac din Scoția, faimos pentru poveștile legate de Nessie, legendara creatură acvatică despre care se spune că viețuiește pe fundul apei.

Gracie îi stia pe majoritatea puștilor care veneau vara în Little Spindle. De obicei, nu vorbeau cu localnicii. Părinții lor se invitau unii pe alții la grătare, mergeau în găști pe biciclete prin oraș, acaparau plaja de lângă lac, ocupau toate mesele de la restaurantul Rottie's Red Hot și apoi și pe cele de la RL și veneau la *Suvenirurile tale*, înainte de Ziua Muncii¹, să mai cumpere câte o pălărie sau vreun breloc. Dar Eli era mereu singur. Familia lui închiria probabil o casuță în partea de nord a lacului, pentru că, în fiecare an, în mai, îl puteai vedea venind spre sud, îmbrăcat în niște pantaloni scurți, largi, și cu un ghiozdan mov în spate. Își târa tenișii Vans până la bibliotecă și rămânea acolo toată ziua, singur. După care își lua din nou ghiozdanul și pornea spre casă, ca un melc mare și mov, dar nu înainte de a trece pe la *Regina lactatelor* și să comande, se pare, înghețată cu dulceață de cireșe.

— Ce-are? întrebă Annalee.

Era greu de explicat.

— E cel mai rău dintre toți, spuse Gracie, dând din umeri.

— E ca o dulceață de cireșe în rândul oamenilor?

Gracie râse, dar imediat se simți prost, când o văzu pe Annalee uitându-se urât la ea prin ochelarii mari, cu rame de plastic.

— De parcă tu ai fi numai lapte și miere. Nici ție nu ți-ar strica niște prieteni.

Gracie începu să se joace cu franjuri de blugilor ei proaspăt tăiați. Avea prietene. Mosey Allen era OK. Și Lila Brightman, la fel. Avea cu cine să mănânce la prânz, avea cu cine să stea în pauze. Dar ele locuiau în Greater Spindle, ca majoritatea colegilor ei.

— Și, oricum, de unde să știe Eli de Idgy Pidgy? întrebă Gracie.

— Stă toată ziua închis în bibliotecă, nu?

Annalee avea dreptate. Gracie începu să bată un ritm în colțul mesei și să își mai cojească puțin din oja mov de pe degetul mare. Își aduse aminte de povestea cu fetița cu ochi verzi și zeul râului.

¹ Zi liberă în Statele Unite ale Americii, sărbătorită în prima zi de luni din septembrie.

— Deci n-ai văzut niciodată nimic care să semene cu Idgy Pidgy?

— De-abia dacă văd creionul pe care-l țin în mână, spuse Annalee cu amărăciune.

— Dar dacă cineva ar vedea un monstru, unul adevărat, nu unul metaforic, asta ar însemna că... a luat-o razna, nu?

Annalee își aranjă ochelarii pe nas cu un deget subțirel. În spatele lor, ochii ei căprui aveau un luciu umed, blând.

— Monștri sunt peste tot, *tsigele*, spuse Annalee. E bine să le știi numele.

Luă o gură din zeama care fusese cândva înghețată.

— Ți-a venit prietenul.

Eli Cuddy stătea la tejghea, cu ghiozdanul în spate, cumpărând obișnuita înghețată.

Problema cu Eli nu era că nu îi plăcea să stea afară. Gracie nu avea nimic împotriva. Problema era că nu vorbea niciodată cu nimeni. Și arăta mereu... *umed*. Hainele atârnavă pe el ca niște obiecte lăsate la uscat și mereu aveai impresia că, dacă ai fi pus mâna pe el, l-ai fi simțit puțin... *ud*.

Eli se așeză la o masă de două persoane, își trânti ghiozdanul pe genunchi și o carte pe ghiozdan, ca să poată citi mai bine.

Cine mănâncă înghețată așa? se întrebă Gracie, în timp ce îl privea cum lua înghițituri mici și rare. Apoi își aduse aminte de creatura din lac. *Sclipiri de soare pe suprafața apei*, protesta mintea ei. *Solzi*, insista și inima.

— Ce înseamnă *tsigele*?

— Căpriță, spuse Annalee. Hai, căprițo, du-te, am treabă.

De ce nu? Gracie se șterse pe pantaloni și o luă agale spre masa unde stătea Eli. Se simțea mai încrezătoare decât de obicei. Poate pentru că nimic din ce putea să-i spună lui Eli Cuddy nu conta. Dacă se făcea de râs, el n-avea cui să povestească.

— Bună, spuse Gracie.

Eli se uită la ea, fără să zică nimic. Gracie nu știa ce să facă cu mâinile, așa că și le puse pe șolduri, apoi își dădu seama că arăta de parcă se pregătea să îl certe, deci și le lăsă pe lângă corp.

— Tu ești Eli, nu?

— Da.

— Eu sunt Gracie.

— Știi. Lucrezi la *Suvenirurile tale*.

— A, da.

Gracie lucra acolo în diminețile de vară, pentru că lui Henny i se făcuse milă de ea și o lăsa să șteargă praful, în schimbul câtorva dolari pe oră. Oare Eli fusese în magazin?

Băiatul aștepta. Gracie și-ar fi dorit să fi plănuvit mai bine toată conversația. Cum era să-i spună direct că ea credea în monștri? Ar fi fost ca și cum i-ar fi arătat cuiva colecția ei de jucării de pluș de pe pat. De parcă ar fi zis în gura mare *Hei, uitați-vă la mine! Sunt încă un copil mic. Încă mi-e frică de chestiile care ți s-ar putea înfășura pe picioare, trăgându-te în adânc.*

— Îl știi pe monstrul din Loch Ness?

— Nu personal, răspunse Eli, mirat.

— Crezi că ar putea fi adevărat? continuă Gracie, fără să-l bage în seamă.

Eli își închise cartea cu grijă și se uită la Gracie foarte serios. Avea niște ochi albaștri pătrunzători, care acum o studiau din cap până în picioare. Avea și niște riduri fine pe frunte, care, atunci când se încrunta, deveneau puțin mai accentuate. Iar genele îi erau atât de blonde, că păreau argintii.

— Te-ai uitat prin fișa mea de bibliotecă? Știi că e împotriva legii?

— Ce? întrebă Gracie, surprinsă. Nu, nu te-am spionat. Doar ți-am pus o întrebare.

— A, OK, foarte bine, pentru că oricum nu sunt sigur că e împotriva legii.

— Dar ce-ai împrumutat și nu vrei să se știe? Filme porno?

— Oho, n-ai tu idee. Zeci de DVD-uri. Colecția bibliotecii e mică, dar aleasă pe sprânceană.

Gracie râse zgomotos, iar Eli schiță un zâmbet.

— OK, perversule. Annalee mi-a spus că s-ar putea să știi despre Idgy Pidgy.

— Annalee?

Gracie făcu semn către masa de la fereastră, unde un bărbat în cămașă hawaiană tocmai se așezase lângă Annalee și îi șoptea ceva, în timp ce ea rupea un șervețel.

— Ăsta e localul ei.

— Îmi place criptozoologia, spuse Eli.

Când văzu că Gracie nu înțelege, continuă:

— Știința care studiază monștri ca Bigfoot¹, monstrul din Loch Ness, Ogopogo².

— Și chiar crezi că sunt adevărați? întrebă Gracie.

— Nu toți. N-au cum, statistic vorbind. Dar așa s-a crezut și despre caracatița uriașă că nu există, până când au început să eșueze unele pe plajele din Noua Zeelandă.

— Pe cuvânt?

Eli dădu din cap, serios.

— E un exponat la Muzeul de Istorie Naturală din Londra, are vreo opt metri și oricum se zice că există unele și mai mari.

— Nu cred!

— Ba să crezi, spuse Eli, dând din nou din cap, hotărât.

De data asta Gracie râse și mai tare.

— Stai aici, mă duc să-mi iau o înghețată. Să nu fugi!

Și nu fugi.

Vara aia s-a dovedit a fi foarte ciudată pentru Gracie. Dimineața „lucra” la magazinul de suveniruri, rearanja mărunțișuri în vitrină

¹ Creatură mitologică de dimensiuni mari, din folclorul american.

² Creatură mitică acvatică, despre care se spune că a fost văzută în lacul Okanagan din Canada.

și, în rarele momente când mai intrau niște clienți, le zicea unde să plătească. Și pentru că îl cunoscuse pe Eli, își petrecea restul timpului cu el, ba la bibliotecă, ba în micul golf. Eli credea că nu prea aveau șanse să vadă monstrul din nou.

— De ce s-ar întoarce? întrebă, în timp ce studiau suprafața liniștită a apei.

— A mai fost aici și înainte. Poate îi place umbra.

— Sau poate era doar în trecere.

De obicei vorbeau despre Idgy Pidgy sau cel puțin de acolo porneau toate conversațiile.

— Poate ai văzut doar un pește mai mare, spuse Eli, în timp ce stăteau la o masă de la Rottie's Red Hot și răsfoiau o carte despre mituri americane.

— Ar fi trebuit să fie un pește foarte, foarte mare.

— Crapii pot să depășească și douăzeci de kilograme.

Gracie clătină din cap.

— Nu. Avea solzii altfel.

Ca niște bijuterii. Ca un evantai de scoici sidefii uriașe. Ca niște nori care se mișcau pe suprafața apei.

— Știi, fiecare țară are creaturile ei ciudate. O cioară albastră gigantică a fost descoperită în Brazilia, recent.

— Ăsta nu e o cioară albastră gigantică! Și „creaturi ciudate” sună de parcă ar fi o trupă rock.

— Nu sună a trupă foarte bună.

— Eu m-aș duce s-o văd. De ce mănânci așa? întrebă Gracie, după câteva clipe.

— Așa, cum?

— Ca și cum urmează să scrii un eseu despre fiecare înghițitură. Mănânci un cheeseburger, nu detonezi o bombă!

Dar așa era Eli, făcea totul încet, calculat. Așa mergea pe bicicletă, așa scria în caietul lui albastru cu spiră; îi lua o oră să aleagă ceva de mâncare de la Rottie's Red Hot, deși aveau mereu aceleași feluri de mâncare, nu mai mult de cinci la număr. Era ciudat, iar

Gracie se bucura că prietenele ei de la școală își petreceau verile în Greater Spindle și că nu era nevoită să le explice. Dar, într-un fel, îi și plăcea de Eli, îi plăcea că lua lucrurile în serios, că se implica în tot ce făcea.

Au întocmit o listă cu toate datele în care Idgy Pidgy fusese văzut. Din 1920 și până în prezent, nu fusese văzut de mai mult de douăzeci de ori.

— Ar trebui să aflăm când au fost zăriți și Ogopogo și Nessie, să vedem dacă nu cumva e un tipar, sugeră Eli. Așa putem să ne dăm seama când ar fi cel mai bine să supraveghem lacul.

— Să supraveghem... parcă am fi polițiști. Ar trebui să încercăm perimetrul.

— De ce?

— Asta fac polițiștii la televizor. Încercuiesc perimetrul. Își delimitează aria de căutare.

— Nu mă uit la televizor, ai uitat?

Părinții lui Eli nu-l lăsau să umble cu obiecte care aveau ecrane. Folosea calculatorul de la bibliotecă, dar acasă nu avea voie la Internet, telefon sau televizor. Se pare că erau și vegetarieni, de aceea Eli mânca numai carne, când nu era cu ei. Singurele legume din meniul lui erau cartofii prăjiți, atunci când putea să aleagă el ce să mănânce. Gracie se întreba, uneori, dacă nu cumva era sărac. Avea mereu bani pentru jocuri sau covrigi, dar purta întotdeauna aceleași haine și îi era tot timpul foame. Oamenii înstăriți nu își petreceau verile în Little Spindle. Pe de altă parte, cei fără posibilități stăteau acasă, vara. Gracie nu era sigură că voia să afle. Îi plăcea că nu vorbeau niciodată despre părinți sau despre școală.

Gracie luă caietul lui Eli și-l întrebă:

— Cum ai de gând să supraveghezi, dacă nu știi procedurile polițiștilor?

— Cei mai buni detectivi sunt în cărți.

— Ca Sherlock Holmes?